

El Salt de la Dona d'aigua

Aquesta flor del Montseny, al
distingit arbucienc Miquel Coste

En un clot, ombrejat pel brancatge
de verns i d'alzines d'eterna verdor,
mig sublim, mig feresi, mig selvatge,
del Salt de la Dona s'hi sent la remor.

Entre roques saltant amb caprici
el raig hi devalla fent murmurí etern,
com el plor d'una nina en suplici,
a l'estiu tot feble, més for! a l'hivern.

Regalima el torrent per la molça
teixint l'harmonia de veus i sorolls,
per lliscà en la catifa més dolça
que troba en la riba, per entre els matolls

L'astre rei amb sa flama daurada
de bon matí el besa amb un bés d'amor,
i entre l'aigua, que apar platejada,
alegre hi barreja un raig del seu or.

Des la riba prop d'on el raig canta,
el miren floretes qu'engronxa l'oreig
i l'esprít en extasis s'hi encanta,
sentint la tonada que xiula l'abreig.

Heu sentit les rondalles de fades
d'hivern en la vetlla aprop del caliu?
Doncs la ment somniosa a vegades
quan el Salt contempla, les veu amb to viu,

Potsè un temps, tot jogant rialleres
les Nímfes jolives venien aquí
i nedant entre els clots i brumeres,
llençaven airores un cant al Matí.

Com pot ser qu'en centúries remotes
els pagans hi oressin a Febo somrient,
o hi llencessin les races ignotes
un cant a Cupido prop del raig d'argent.

De paraules i càntics eròtics
dels anys en la cursa bé en deu havè oït;
de vasalls i de feudals despòtics
la ferma petjada sens dubte ha sentit.

Més ell sempre segueix sa carrera,
saltant amb gran força per entre el rocam,
i, entre jocs, entre salts, i brumera,
escampa ses aigües pel mig del fullam.

Passaran, com preterits passaren,
les hores, els dies, els mesos i els anys
i ses aigües, saltant cam saltaren,
amb veu ploranera, llençaran sos planys.

I en eix clot ombrejat pel brancatge
de verns i d'alzines d'eterna verdor,
mig sublim, mig feresi, mig selvatge,
el Salt de la Dona farà sa remor.

RAFEL VILÀ I BARNILS